Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

31. května 2016*

„Řízení o předběžné otázce — Duševní vlastnictví — Autorské právo a práva s ním související — Směrnice 2001/29/ES — Článek 3 odst. 1 — Směrnice 2006/115/ES — Článek 8 odst. 2 — Pojem ‚sdělování veřejnosti' — Umístění televizních přijímačů provozovatelem rehabilitačního centra, aby mohli pacienti sledovat televizní vysílání"

Ve věci C-117/15,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Landgericht Köln (zemský soud v Kolíně nad Rýnem, Německo) ze dne 20. února 2015, došlým Soudnímu dvoru dne 9. března 2015, v řízení

Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH

proti

Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte eV (GEMA),

za přítomnosti:

Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH (GVL),

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, J. L. da Cruz Vilaça, D. Šváby a C. Lycourgos, předsedové senátů, A. Rosas, E. Juhász, A. Borg Barthet, J. Malenovský (zpravodaj), M. Berger, A. Prechal a M. Vilaras, soudci,

generální advokát: Y. Bot,

vedoucí soudní kanceláře: K. Malacek, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 19. ledna 2016,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH S. Dreismannem a D. Herfsem, Rechtsanwälte,

— za Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte eV (GEMA) C. von Köckritzem, I. Brinkerem, N. Lutzhöftem a T. Holzmüllerem, Rechtsanwälte,

* Jednací jazyk: němčina.

— za Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH (GVL) U. Karpensteinem a M. Kottmannem, Rechtsanwälte,

— za německou vládu T. Henzem a J. Kemper, jako zmocněnci,

— za francouzskou vládu G. de Berguesem, D. Colasem a D. Segoinem, jako zmocněnci,

— za maďarskou vládu G. Szimou, M. Z. Fehérem a M. Bórou, jako zmocněnci,

— za Evropskou komisi J. Samnadda a T. Scharfem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 23. února 2016,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 3 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (Úř. věst. 2001, L 167, s. 10; Zvl. vyd. 17/01, s. 230) a čl. 8 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/115/ES ze dne 12. prosince 2006 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem (Úř. věst. 2006, L 376, s. 28).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společností Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH (dále jen „Reha Training“), která provozuje rehabilitační centrum, a sdružením Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte eV (GEMA), které je v Německu pověřeno kolektivní správou autorských práv v oblasti hudby, v němž jde o to, že společnost Reha Training odmítla požadavek uvedeného sdružení na zaplacení poplatků z autorského práva a práv s ním souvisejících za zpřístupnění chráněných děl v prostorách této společnosti.

Právní rámec

Unijní právo

Směrnice 2001/29

3 Body 9, 10, 20 a 23 odůvodnění směrnice 2001/29 zní:

„(9) Jakákoliv harmonizace autorského práva a práv s ním souvisejících musí vycházet z vysoké úrovně ochrany, jelikož taková práva jsou pro duševní výtvory zásadní. Jejich ochrana napomáhá zajistit udržení a rozvoj tvořivosti v zájmu autorů, výkonných umělců, výrobců, spotřebitelů, kultury, průmyslu a široké veřejnosti. Duševní vlastnictví bylo proto uznáno za nedílnou součást vlastnictví.

(10) Mají-li autoři nebo výkonní umělci pokračovat ve své tvůrčí a umělecké činnosti, musí dostat za užití svého díla přiměřenou odměnu, stejně jako výrobci, mají-li tuto činnost financovat. Investice vyžadovaná na produkci výrobků, jako jsou zvukové záznamy, filmy nebo multimediální výrobky,

a služeb, jako jsou služby na požádání, jsou značné. Odpovídající právní ochrana duševního vlastnictví je nezbytná pro zajištění dostupnosti takové odměny a pro možnost uspokojivé návratnosti takové investice.

[…]

(20) Tato směrnice je založena na zásadách a pravidlech již stanovených ve směrnicích platných v současné době v této oblasti, zejména ve [směrnici Rady 92/100/EHS ze dne 19. listopadu 1992 o právu na pronájem a půjčování a některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem (Úř. věst. 1992, L 346, s. 61; Zvl. vyd. 17/01, s. 120), ve znění směrnice Rady 93/98/EHS ze dne 29. října 1993 (Úř. věst. 1993, L 290, s. 9; Zvl. vyd. 17/01, s. 141)], přičemž tato směrnice uvedené zásady a pravidla rozvíjí a dává je do souvislosti s informační společností. Není-li v této směrnici stanoveno jinak, neměla by být touto směrnicí dotčena ustanovení výše uvedených směrnic.

[…]

(23) Tato směrnice by měla pokračovat v harmonizaci práva autora na sdělování veřejnosti. Tímto právem by se v širokém smyslu mělo rozumět veškeré sdělování veřejnosti nepřítomné v místě, ze kterého sdělování vychází. Toto právo by mělo zahrnovat jakékoli sdělování nebo přenos [jakýkoli přenos nebo další přenos] díla pro veřejnost po drátě nebo bezdrátově, včetně vysílání. Toto právo by nemělo zahrnovat žádné jiné úkony.“

4 Článek 3 odst. 1 této směrnice stanoví:

„Členské státy poskytnou autorům výlučné právo udělit svolení nebo zakázat jakékoliv sdělení jejich děl veřejnosti po drátě nebo bezdrátově včetně zpřístupnění jejich děl veřejnosti takovým způsobem, že každý jednotlivec ze strany veřejnosti má k těmto dílům přístup z místa a v době, které si zvolí.“

5 Článek 12 odst. 2 této směrnice stanoví:

„Ochranou práv souvisejících s autorským právem podle této směrnice není v žádném případě dotčena ochrana autorského práva.“

Směrnice 2006/115

6 Bod 3 odůvodnění směrnice 2006/115 zní:

„Náležitá ochrana autorských děl a předmětů práv souvisejících s právem autorským prostřednictvím práva na pronájem a půjčování, stejně jako ochrana předmětů práv souvisejících s právem autorským prostřednictvím práva na záznam, práva na rozšiřování, práva na vysílání a práva na sdělování veřejnosti může mít tudíž zásadní význam pro hospodářský a kulturní vývoj Společenství.“

7 Článek 8 odst. 2 této směrnice stanoví:

„Členské státy stanoví právo, kterým se zajistí, že uživatel zaplatí jedinou spravedlivou odměnu, pokud je užito zvukového záznamu vydaného k obchodním účelům nebo rozmnoženiny takového záznamu k bezdrátovému vysílání nebo jakémukoliv jinému sdělování veřejnosti, a že tato odměna bude rozdělena mezi dotčené výkonné umělce a výrobce zvukových záznamů. Pokud nedojde mezi výkonnými umělci a výrobci zvukových záznamů k dohodě, mohou členské státy stanovit podmínky pro rozdělování uvedené odměny mezi ně.“

8 Směrnicí 2006/115 byla kodifikována a zrušena směrnice 92/100, ve znění směrnice 93/98. Znění článku 8 směrnice 2006/115 však zůstalo stejné jako znění článku 8 zrušené směrnice.

Německé právo

9 Ustanovení § 15 odst. 2 Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte – Urheberrechtsgesetz (zákon o autorském právu a právech s ním souvisejících) ze dne 9. září 1965 (BGBl. 1965 I, s. 1273), ve znění použitelném v době rozhodné z hlediska skutečností v původním řízení, zní:

„Autor má také výlučné právo sdělovat své dílo veřejnosti v nehmotné podobě (právo na sdělování veřejnosti). Právo na sdělování veřejnosti zahrnuje zejména:

1. právo na přednášení, provádění a předvádění (§ 19);

2. právo na zpřístupnění veřejnosti (§ 19a);

3. právo na vysílání (§ 20);

4. právo na sdělování prostřednictvím obrazových nebo zvukových záznamů (§ 21);

5. právo na sdělování prostřednictvím přenosu rozhlasového a televizního vysílání a jeho zpřístupnění veřejnosti (§ 22).“

10 Ustanovení § 15 odst. 3 zákona o autorském právu a právech s ním souvisejících zní:

„Sdělování je veřejné, je-li určeno početné veřejnosti. Součástí veřejnosti je každá osoba, která není vázána osobními vztahy k tomu, kdo zhodnocuje dílo, nebo k dalším osobám, které přijímají dílo, nebo k němu mají přístup v nehmotné podobě.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

11 Rehabilitační centrum provozované společností Reha Training umožňuje osobám, které utrpěly úraz, využít v jeho prostorách pooperační rehabilitační léčby.

12 Součástí těchto prostor jsou dvě čekárny a jedna tělocvična, v nichž společnost Reha Training umožňovala svým pacientům v období od června 2012 do června 2013 sledovat televizní vysílání prostřednictvím tam umístěných televizních přijímačů. Toto vysílání tedy mohly sledovat osoby, které byly přítomny v rehabilitačním centru za účelem podstoupení léčby.

13 Společnost Reha Training nikdy nepožádala sdružení GEMA o svolení ke zpřístupnění tohoto vysílání. Sdružení GEMA má za to, že toto jeho zpřístupnění představuje sdělování děl, která jsou součástí jím spravovaného repertoáru, veřejnosti. Z tohoto důvodu fakturovalo na základě platných sazeb částky, jež podle něj měla tato společnost zaplatit z titulu poplatků za období od června 2012 do června 2013, a jelikož tuto platbu neobdrželo, podalo k Amtsgericht Köln (městský soud v Kolíně nad Rýnem, Německo) žalobu proti společnosti Reha Training na náhradu škody odpovídající těmto částkám.

14 Vzhledem k tomu, že Amtsgericht Köln (městský soud v Kolíně nad Rýnem) této žalobě vyhověl, podala společnost Reha Training k předkládajícímu soudu, kterým je Landgericht Köln (zemský soud v Kolíně nad Rýnem, Německo), proti tomuto rozhodnutí odvolání.

15 Na základě kritérií stanovených judikaturou Soudního dvora týkající se výkladu směrnice 2001/29 má předkládající soud za to, že se v případě zpřístupnění televizního vysílání společností Reha Training jedná o sdělování veřejnosti. Předkládající soud dále uvádí, že se stejná kritéria musí použít při určování, zda se jedná o „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115, ale že mu rozsudek ze dne 15. března 2012, SCF (C-135/10, EU:C:2012:140), brání v tom, aby takto rozhodl.

16 Ve zmíněném rozsudku totiž Soudní dvůr uvedl, že pacienti v kabinetu zubního lékaře nemohou být kvalifikováni jako „osoby obecně“. Vzhledem k tomu, že v posuzovaném případě mají přístup k léčbě poskytované společností Reha Training v zásadě jen její pacienti, nemohou být tito pacienti kvalifikováni jako „osoby obecně“, nýbrž tvoří „soukromou skupinu“.

17 Podle předkládajícího soudu Soudní dvůr v rozsudku ze dne 15. března 2012, SCF (C-135/10, EU:C:2012:140), rovněž uvedl, že se v případě pacientů v kabinetu zubního lékaře jedná o malý, či dokonce nevýznamný počet osob, jelikož kategorie osob současně přítomných v tomto kabinetu je zpravidla velmi omezená. Přitom je patrné, že kategorie osob tvořená pacienty společnosti Reha Training je omezená rovněž.

18 V uvedeném rozsudku ostatně Soudní dvůr podle předkládajícího soudu určil, že běžní pacienti v kabinetu zubního lékaře nejsou k poslechu hudby v jeho prostorách vnímaví, neboť hudbu poslouchají náhodně a nevybírají si ji. V posuzovaném případě přitom pacienti společnosti Reha Training, kteří se nacházeli v čekárnách a tělocvičně, rovněž sledovali televizní vysílání nezávisle na svém přání a své volbě.

19 Za těchto podmínek se Landgericht Köln (zemský soud v Kolíně nad Rýnem) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Je třeba otázku, zda se jedná o sdělování veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 nebo ve smyslu čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115, posuzovat vždy podle stejných kritérií, a sice že

— uživatel při plné znalosti důsledků svého jednání zprostředkovává třetím osobám přístup k chráněnému dílu, který by tyto osoby bez jeho zprostředkování neměly;

— pojmem ‚veřejnost‘ se rozumí blíže neurčený počet potenciálních příjemců, který kromě toho musí být dosti vysoký, přičemž ‚blíže neurčená‘ povaha je dána tehdy, jedná-li se o ‚osoby obecně‘, tedy nikoli o osoby patřící do soukromé skupiny, a ‚dosti vysoký počet osob‘ znamená, že musí být překročen určitý minimální práh, takže příliš malý, či dokonce nevýznamný počet dotčených osob toto kritérium nesplňuje. V tomto ohledu je relevantní nejen skutečnost, kolik osob má přístup k témuž dílu souběžně, ale rovněž skutečnost, kolik z těchto osob k němu má přístup postupně;

— jde o novou veřejnost, které je dílo sdělováno, tedy o veřejnost, kterou autor díla nebral v potaz při udělování svolení k jeho užití formou sdělování veřejnosti, ledaže k následnému sdělení dochází za použití specifické technologie, která se liší od technologie původního sdělování, a

— není irelevantní, zda dané užití slouží výdělečným účelům a dále zda je veřejnost vůči tomuto sdělování vnímavá a není jím pouze náhodně ‚zachycena‘, ačkoli se nejedná o nutnou podmínku pro to, aby se jednalo o sdělování veřejnosti?

2) Je třeba otázku, zda se jedná o sdělování veřejnosti v takových případech jako ve věci v původním řízení, kdy provozovatel rehabilitačního centra umístí v jeho prostorách televizní přijímače, připojí je k vysílacímu signálu, a tím veřejnosti zpřístupní televizní vysílání, posoudit podle pojmu ‚sdělování veřejnosti‘ uvedeného v čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 nebo podle téhož pojmu uvedeného v čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115, pokud jsou zpřístupněním televizního vysílání

dotčena autorská práva a s nimi související práva velkého počtu zúčastněných, zejména skladatelů, textařů a hudebních vydavatelů, ale také výkonných umělců, výrobců zvukových záznamů a autorů mluvených děl, jakož i jejich vydavatelství?

3) Jedná se v takových případech jako ve věci v původním řízení, kdy provozovatel rehabilitačního centra umístí v jeho prostorách televizní přijímače, připojí je k vysílacímu signálu, a tím umožní svým pacientům sledovat televizní vysílání, o ‚sdělování veřejnosti' podle čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 nebo podle čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115?

4) Pokud bude v takových případech jako ve věci v původním řízení uznáno, že se v tomto smyslu jedná o sdělování veřejnosti, potvrdí Soudní dvůr svou judikaturu, podle které se v případě šíření chráněných zvukových záznamů v rámci rozhlasového vysílání pro pacienty v kabinetu zubního lékaře nebo v obdobných zařízeních nejedná o sdělování veřejnosti (viz rozsudek SCF ze dne 15. března 2012, C-135/10, EU:C:2012:140)?"

20 Dopisem zaslaným Soudnímu dvoru dne 17. dubna 2015 předkládající soud oznámil, že sdružení Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH (GVL) byl povolen vstup do původního řízení.

21 Francouzská vláda na základě čl. 16 třetího pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie požádala, aby Soudní dvůr zasedal ve velkém senátu.

K předběžným otázkám

22 Podstatou prvních tří otázek předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je zaprvé, zda v takové věci, jako je věc v původním řízení, v níž je tvrzeno, že šířením televizního vysílání prostřednictvím televizních přijímačů, které byly provozovatelem rehabilitačního centra umístěny v jeho prostorách, jsou dotčena autorská práva a s nimi související práva velkého počtu zúčastněných, zejména skladatelů, textařů a hudebních vydavatelů, ale také výkonných umělců, výrobců zvukových záznamů a autorů mluvených děl, jakož i jejich vydavatelství, je třeba otázku, zda taková situace představuje „sdělování veřejnosti", posuzovat z hlediska jak čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29, tak i čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115, nebo pouze z hlediska jednoho z těchto ustanovení, a zadruhé, zda je třeba pro účely konstatování, že se o takové sdělování jedná, či nikoli, vycházet ze stejných kritérií. Předkládající soud se dále táže, zda se v případě takového šíření jedná o „sdělování veřejnosti" ve smyslu jednoho či druhého z těchto ustanovení.

23 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 jsou členské státy povinny zajistit, aby měli autoři výlučné právo udělit svolení nebo zakázat jakékoliv sdělení svých děl veřejnosti po drátě nebo bezdrátově včetně zpřístupnění svých děl veřejnosti takovým způsobem, že každý jednotlivec ze strany veřejnosti má k těmto dílům přístup z místa a v době, které si zvolí.

24 Podle čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115 musí dále právní předpisy členských států zajistit, aby uživatel zaplatil jedinou spravedlivou odměnu, pokud je užito zvukového záznamu vydaného k obchodním účelům nebo rozmnoženiny takového záznamu k bezdrátovému vysílání nebo jakémukoliv jinému sdělování veřejnosti, a aby tato odměna byla rozdělena mezi dotčené výkonné umělce a výrobce zvukových záznamů.

25 V tomto ohledu je třeba nejprve poukázat na to, že se v bodě 20 odůvodnění směrnice 2001/29 mimo jiné uvádí, že není-li ve směrnici 2001/29 stanoveno jinak, neměla by být v zásadě touto směrnicí dotčena směrnice 92/100, ve znění směrnice 93/98, kodifikovaná a zrušená směrnicí 2006/115 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. února 2012, Luksan, C-277/10, EU:C:2012:65, bod 43 a citovaná judikatura).

26 Žádné ustanovení směrnice 2001/29 přitom nedovoluje odchylku od zásad zakotvených v čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115.

27 Z toho vyplývá, že použitím čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 nesmí být dotčeno použití čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115.

28 Dále v souladu s požadavky jednotnosti a soudržnosti unijního právního řádu musí mít pojmy používané ve směrnicích 2001/29 a 2006/115 stejný význam, nevyjádřil-li unijní zákonodárce v konkrétním legislativním kontextu odlišnou vůli (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. října 2011, Football Association Premier League a další, C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 188).

29 Je pravda, že ze srovnání čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 a čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115 vyplývá, že pojem „sdělování veřejnosti“ obsažený v těchto ustanoveních je užit v kontextu, který není v obou případech totožný, a sleduje cíle, které jsou sice podobné, ale přesto zčásti odlišné (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. března 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, bod 74).

30 Podle čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 totiž mají autoři právo preventivní povahy, které jim umožňuje zasáhnout vůči případným uživatelům jejich děl, kteří by mohli zamýšlet sdělení těchto děl veřejnosti, a toto sdělení zakázat. Výkonní umělci a výrobci zvukových záznamů mají naproti tomu podle čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115 právo kompenzační povahy, které nelze využít před tím, než jsou zvukový záznam vydaný k obchodním účelům nebo rozmnožením takového záznamu uživatelem užity pro účely sdělení veřejnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. března 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, bod 75).

31 Nic však nedovoluje tvrdit, že měl unijní normotvůrce v úmyslu, aby pojem „sdělování veřejnosti“ měl v kontextu směrnice 2001/29 jiný význam než v kontextu směrnice 2006/115.

32 Jak uvedl generální advokát v bodě 34 svého stanoviska, rozdílná povaha práv chráněných v rámci těchto směrnic by totiž neměla zastínit skutečnost, že v souladu se zněním uvedených směrnic tato práva vycházejí ze stejné skutečnosti, tedy ze sdělování chráněných děl veřejnosti.

33 Z výše uvedeného vyplývá, že v takové věci, jako je věc v původním řízení, která se týká šíření televizního vysílání, jímž jsou údajně dotčena nejen autorská práva, ale mimo jiné také práva výkonných umělců či výrobců zvukových záznamů, je třeba použít jak čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29, tak čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115, přičemž pojem „sdělování veřejnosti“ obsažený v obou těchto ustanoveních musí mít stejný význam.

34 V důsledku toho je třeba tento pojem posuzovat podle stejných kritérií zejména proto, aby se zamezilo protichůdným a navzájem neslučitelným výkladům podle toho, které z těchto ustanovení se použije.

35 Soudní dvůr již v tomto ohledu určil, že pro účely posouzení, zda se jedná o sdělování veřejnosti, je důležité přihlížet k několika navzájem se doplňujícím kritériím, která nejsou samostatné povahy a navzájem spolu souvisí. Jelikož se tato kritéria v různých konkrétních situacích mohou vyskytovat s velmi proměnlivou intenzitou, je třeba je použít jak individuálně, tak v jejich vzájemném spojení [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. března 2012, Phonographic Performance (Ireland), C-162/10, EU:C:2012:141, bod 30 a citovaná judikatura].

36 Dále je třeba připomenout, že pojem „sdělování veřejnosti“ musí být chápán v jeho širokém smyslu, jak výslovně stanoví bod 23 odůvodnění směrnice 2001/29 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. března 2013, ITV Broadcasting a další, C-607/11, EU:C:2013:147, bod 20 a citovaná judikatura).

37 Soudní dvůr již mimoto určil, že pojem „sdělování veřejnosti“ zahrnuje dva kumulativní prvky, a sice „sdělování“ díla a sdělování tohoto díla „veřejnosti“ (rozsudek ze dne 19. listopadu 2015, SBS Belgium, C-325/14, EU:C:2015:764, bod 15 a citovaná judikatura).

38 Po tomto upřesnění je třeba zaprvé k pojmu „sdělování“ zdůraznit, že zahrnuje jakékoli zprostředkování chráněných děl bez ohledu na použitý technický prostředek nebo technologický proces (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. listopadu 2015, SBS Belgium, C-325/14, EU:C:2015:764, bod 16 a citovaná judikatura).

39 Kromě toho platí, že ke každému přenosu nebo dalšímu přenosu díla za použití specifické technologie je v zásadě nutné individuální svolení autora dotčeného díla (rozsudek ze dne 19. listopadu 2015, SBS Belgium, C-325/14, EU:C:2015:764, bod 17 a citovaná judikatura).

40 Zadruhé, aby situace spadala pod pojem „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29, je ještě třeba, aby – jak bylo připomenuto v bodě 37 tohoto rozsudku – byla chráněná díla skutečně sdělena „veřejnosti“.

41 Z judikatury Soudního dvora v tomto ohledu na prvním místě vyplývá, že se pojem „veřejnost“ týká blíže neurčeného počtu potenciálních diváků či posluchačů a kromě toho vyžaduje dosti vysoký počet osob (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. prosince 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, body 37 a 38 a citovaná judikatura).

42 Co se týče „blíže neurčené“ povahy veřejnosti, Soudní dvůr zdůraznil, že se jedná o „obecné“ zpřístupnění díla jakýmkoli vhodným způsobem, tedy nikoli pouze zpřístupnění konkrétním jednotlivcům, kteří patří do soukromé skupiny osob (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. března 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, bod 85).

43 Co se dále týče výrazu „dosti vysoký počet osob“, Soudní dvůr upřesnil, že takový počet předpokládá „určitý minimální práh“, a na základě toho vyloučil z pojmu „veřejnost“ příliš malý, či dokonce nevýznamný počet dotčených osob (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. března 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, bod 86).

44 Při posuzování počtu těchto diváků či posluchačů je třeba přihlédnout ke kumulativnímu účinku vyplývajícímu ze zpřístupňování děl takovým potenciálním divákům či posluchačům (v tomto ohledu viz rozsudek ze dne 7. prosince 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, bod 39). Relevantní je zejména skutečnost, kolik osob má přístup k témuž dílu souběžně a postupně [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. března 2012, Phonographic Performance (Ireland), C-162/10, EU:C:2012:141, bod 35].

45 Na druhém místě Soudní dvůr uvedl, že k tomu, aby sdělování díla vysílaného rozhlasem či televizí spadalo pod pojem „sdělování veřejnosti“, je ještě nezbytné, aby bylo zprostředkováno „nové veřejnosti“, tedy veřejnosti, kterou nositelé práv k chráněným dílům nebrali v potaz při udělování svolení k jejich užití formou sdělování původní veřejnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. prosince 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, body 40 a 42, a rozsudek ze dne 4. října 2011, Football Association Premier League a další, C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 197).

46 Soudní dvůr v tomto kontextu zdůraznil nepominutelnou roli uživatele. Určil totiž, že k tomu, aby se jednalo o sdělování veřejnosti, je třeba, aby tento uživatel poskytl při plné znalosti důsledků svého jednání přístup k vysílání obsahujícímu chráněné dílo další veřejnosti, a tedy bylo patrné, že bez tohoto zprostředkování by osoby tvořící tuto „novou“ veřejnost v zásadě nemohly vysílané dílo sledovat, přestože se nacházejí v oblasti pokryté tímto vysíláním (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. prosince 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, bod 42, a rozsudek ze dne 4. října 2011, Football Association Premier League a další, C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 195).

47 V souladu s tím již Soudní dvůr určil, že provozovatel restauračního zařízení, hotelu či lázeňského zařízení je takovým uživatelem a provádí sdělování veřejnosti, když vědomě zprostředkovává svým zákazníkům chráněná díla prostřednictvím záměrného zpřístupnění signálu pomocí televizních nebo rozhlasových přijímačů, které umístil ve svém zařízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne

7. prosince 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, body 42 a 47, rozsudek ze dne 4. října 2011, Football Association Premier League a další, C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 196, a rozsudek ze dne 27. února 2014, OSA, C-351/12, EU:C:2014:110, bod 26).

48 Je tedy třeba vycházet z toho, že veřejnost, které je sdělení v těchto zařízeních určeno, není náhodně „zachycenou“ veřejností, nýbrž cílovou veřejností určenou provozovatelem zařízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. března 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, bod 91).

49 Rovněž je třeba zdůraznit, že výdělečná povaha šíření chráněného díla veřejnosti sice není rozhodná pro kvalifikaci takového šíření jako „sdělování veřejnosti“ (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. března 2013, ITV Broadcasting a další, C-607/11, EU:C:2013:147, bod 43), není však ani irelevantní (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. října 2011, Football Association Premier League a další, C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 204 a citovaná judikatura), zejména pro účely určení případné odměny za toto šíření.

50 Právě v posledně uvedeném kontextu může být „vnímavost“ veřejnosti relevantní, jak Soudní dvůr určil v bodě 91 svého rozsudku ze dne 15. března 2012, SCF (C-135/10, EU:C:2012:140), v němž odpověděl zároveň na otázku, zda se jedná o sdělování veřejnosti, a na otázku, zda je dáno právo na odměnu za takové sdělování.

51 Soudní dvůr tak určil, že šíření chráněných děl má výdělečnou povahu, může-li z něj mít uživatel hospodářský prospěch spojený s atraktivností, a tudíž s vyšší návštěvností zařízení, v němž vysílání takto šíří (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. října 2011, Football Association Premier League a další, EU:C:2011:631, C-403/08 a C-429/08, body 205 a 206).

52 Pokud jde o šíření zvukových záznamů v kabinetu zubního lékaře, Soudní dvůr naproti tomu uvedl, že o takový případ nejde, neboť pacienti zubního lékaře zpravidla nepřikládají takovému šíření zvukových záznamů žádný význam, takže se v jeho důsledku nemůže zvýšit atraktivnost, potažmo návštěvnost tohoto kabinetu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. března 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, body 97 a 98).

53 Ve světle jednotlivých kritérií stanovených judikaturou Soudního dvora je třeba ověřit, zda může být takové šíření televizního vysílání, o jaké jde ve věci v původním řízení, kvalifikováno jako „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 a čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115.

54 V tomto ohledu je třeba zaprvé uvést, jak bylo připomenuto v bodě 47 tohoto rozsudku, že Soudní dvůr již určil, že provozovatel restauračního zařízení, hotelu nebo lázeňského zařízení provádí sdělování, když vědomě zprostředkovává svým zákazníkům chráněná díla prostřednictvím záměrného zpřístupnění signálu pomocí televizních nebo rozhlasových přijímačů, které umístil ve svém zařízení.

55 Přitom se ukazuje, že tyto situace jsou zcela srovnatelné se situací ve věci v původním řízení, v níž – jak vyplývá z předkládacího rozhodnutí – provozovatel rehabilitačního centra vědomě zprostředkovává chráněná díla svým pacientům prostřednictvím televizních přijímačů umístěných na více místech v tomto zařízení.

56 Proto je třeba na takového provozovatele hledět tak, že provádí sdělování.

57 Pokud jde zadruhé o soubor pacientů takového rehabilitačního centra, jako je rehabilitační centrum ve věci v původním řízení, je třeba nejprve uvést, že ze spisu předloženého Soudnímu dvoru vyplývá, že se jedná o osoby obecně.

58 Okruh osob tvořený těmito pacienty dále není „příliš malý, či dokonce nevýznamný“ zejména proto, že tito pacienti mohou sledovat díla šířená souběžně na více místech v daném zařízení.

59 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že soubor pacientů takového rehabilitačního centra, jako je rehabilitační centrum ve věci v původním řízení, představuje „veřejnost“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 a čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115.

60 Konečně bez cíleného zprostředkování ze strany provozovatele takového rehabilitačního centra by jeho pacienti v zásadě nemohli šířená díla sledovat. Dále vzhledem k tomu, že základ sporu v původním řízení souvisí s platbou poplatků z autorských práv a práv s nimi souvisejících za zpřístupnění chráněných děl v prostorách tohoto centra, je třeba poukázat na to, že tito pacienti zcela zjevně nebyli vzati v potaz při udělení původního svolení ke zpřístupnění.

61 Z toho plyne, že pacienti takového rehabilitačního centra, jako je rehabilitační centrum ve věci v původním řízení, tvoří „novou veřejnost“ ve smyslu judikatury uvedené v bodě 45 tohoto rozsudku.

62 Vzhledem k předchozím úvahám je nutno vycházet z toho, že provozovatel takového rehabilitačního centra, jako je rehabilitační centrum ve věci v původním řízení, provádí sdělování veřejnosti.

63 Pokud jde zatřetí o výdělečnou povahu takového sdělování, je třeba konstatovat – jak uvedl generální advokát v bodě 71 svého stanoviska – že v posuzovaném případě šíření televizního vysílání prostřednictvím televizních přijímačů, jehož cílem je nabídnout pacientům takového rehabilitačního centra, jako je rehabilitační centrum ve věci v původním řízení, rozptýlení během léčby nebo během čekání na ni, je poskytováním doplňkové služby, která sice nemá léčebný význam, avšak má příznivý vliv na postavení a přitažlivost zařízení, a poskytuje mu tím konkurenční výhodu.

64 Z toho vyplývá, že v takové situaci, jako je situace ve věci v původním řízení, může mít šíření televizního vysílání takovým provozovatelem rehabilitačního centra, jako je společnost Reha Training, výdělečnou povahu, jež by mohla být vzata v úvahu pro účely určení výše odměny, která musí být případně za toto šíření zaplacena.

65 S ohledem na všechny předchozí úvahy je třeba na první tři otázky odpovědět tak, že v takové věci, jako je věc v původním řízení, v níž je tvrzeno, že šířením televizního vysílání prostřednictvím televizních přijímačů, které byly provozovatelem rehabilitačního centra umístěny v jeho prostorách, jsou dotčena autorská práva a s nimi související práva velkého počtu zúčastněných, zejména skladatelů, textařů a hudebních vydavatelů, ale také výkonných umělců, výrobců zvukových záznamů a autorů mluvených děl, jakož i jejich vydavatelství, je třeba otázku, zda taková situace představuje „sdělování veřejnosti“, posuzovat z hlediska jak čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29, tak čl. 8 odst. 2 směrnice 2006/115, a to podle stejných výkladových kritérií. Tato dvě ustanovení musí být dále vykládána v tom smyslu, že se v případě takového šíření jedná o „sdělování veřejnosti“.

66 S ohledem na odpověď na tyto první tři otázky není namístě odpovídat na čtvrtou otázku.

K nákladům řízení

67 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

V takové věci, jako je věc v původním řízení, v níž je tvrzeno, že šířením televizního vysílání prostřednictvím televizních přijímačů, které byly provozovatelem rehabilitačního centra umístěny v jeho prostorách, jsou dotčena autorská práva a s nimi související práva velkého počtu zúčastněných, zejména skladatelů, textařů a hudebních vydavatelů, ale také výkonných umělců,

výrobců zvukových záznamů a autorů mluvených děl, jakož i jejich vydavatelství, je třeba otázku, zda taková situace představuje „sdělování veřejnosti“, posuzovat z hlediska jak čl. 3 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti, tak čl. 8 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/115/ES ze dne 12. prosince 2006 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem, a to podle stejných výkladových kritérií. Tato dvě ustanovení musí být dále vykládána v tom smyslu, že se v případě takového šíření jedná o „sdělování veřejnosti“.

Podpisy.